

Eläimiä

Ne on kepposet ketulla,
konstit kierot ketkulalla,
keksii keinot niin etevät,
monet metkut mielessänsä.

Hirvi metsien kuningas,
kruunupäinen hallitsija,
ilmein ylväin käyskelempi,
alamaistensa keralla.

Susi sutjakka, solakka,
kulkee hiljaa vaaniskellen,
etsii saalista salassa,
kyttäilempi kaikkialla.

Karhu kaikista rotevin,
voima-veikko vahvanlainen,
kannot kääntelee kumohon,
puutkin kaataa juurinensa.

Linnut katselee menoa,
kuusen oksan katvehesta,
väliin siivillä sirosti
muuttaa muihin maisemiin.

Pupu arkana varoen
pelkää oksan ripsahdusta,
vaara varmasti asuvi,
pensaasuuhean sisässä.

Monenlaista on eläintä
synkän metsän siimeksessä.
Helle haittana kesällä,
kylmä talvipakkasilla.

Jussi Länkisääri

Lähti Jussi Länkisääri
ostaan kaupasta mopoa,
jotta loppuu jalkavaivat,
vemmelsääristä kolotus.
Mopolla kivaa olisi
karkkikauppaan kaasutella.

Jussi loikki kaupunkihin,
mopokauppahan kipaisi,
siellä etsi kulkinetta,
ajoneuvoa katasti.
Kovin kalliita olivat,
eipä riitä Jussin markat.

Jopa Jussi Länkisääri
tuota itki ja murehti
luppakorvat lerpallansa,
kyynel silmähän kahahti.
Sitten keksi kelpo keinon:
Potkulauta on parempi!

Krokotiilin hampaat

Krokotiili näin rähisi,
äksyli ja ärhenteli,
kun on hampahat hajalla,
ikenetkin turvoksissa.

Hammaslääkäriin menikin,
tämä tuota päivitteli:
- Eipä harja oo kajonnut,
hampaitasi puhdistanut.

Pani paikkoja koloihin,
kunnosti ja kiillotteli.
Hymy näyttikin hyvältä,
ulkomuoto mainiolta!**Kössi-karhun tanssi**

Kössi-karhu vanhanlainen
sitä mielessään murehti,
uni kun ei oikein maita
talvitorkut houkuttele.

Kunnon karhun kai pitäisi
suojapaikkaa etsiskellä,
onhan talvi taas tulossa,
lepo pitkä kontiolle.

Vaikka lunta jo ripeksi,
olo tuntui vetreältä.
Jalat tanssia halusi,
kuperkeikkaa mieli vaati.

Kössi kömpelö mörisi,
örähteli innoissansa.

Kuuli soittoa suloista,
veti virren tuulikannel,
kuuset kauniisti humisi,
takoi tikka tahtiansa.
Kössi tanssi niin rajusti,
rokin hyppi rohkeasti.

Kauan kestikin kipale,
pahoin Kössi puuskutteli,
jalat turraksi tulivat,
väsy hiipi vartalohon.
Jopas raukasee kovasti,
yö on pitkä alkamassa.

Kössi löntysti lähelle
korpikuusen kannon alle,
sinne pehmeään pesähän
talviunta nukkumahan.

Kollikissan hiirijahti

Kollikissa tuo kopea,
istui yksin, tuumiskeli
hiiripaistista hyvästä,
ruuasta niin maukkahasta.

Jopa kuulikin kolosta
hiiren pienen vinkumista,
niskaan hyökkäsi poloisen,
tavoitteli tassuillansa.

Herkko-hiiripä nopea
juoksi turvaan tuokiossa.
Kollikissaa naureskeli,
piilostansa irvisteli.

Pääskyset

Pääskyt lenteli, lehahti,
kaukaa tulla liihotteli
tänne Suomehen sulosti,
meille kerkesi kesäksi.

Pesän pääskyset rakensi

räystään alle taitavasti.
Munatkin pian munivat,
alkoivat jo hautomahan.

Kohta poikaset tulivat,
kuoren alta putkahtivat.
Siitä kasvoivat äkisti,
nousivat jo siivillensä.

Syksy saapui, liihottivat
nuoret pääskyt taivahalla.
Kauas talveksi katosi,
palasi kesän ajaksi.

Pupun kintaat

Pupu-parka on pulassa,
jänis aivan järkyttynyt,
kun ei tarkene kápälät,
tutisevat talvisäässä.

Mistä ostaisi mokomat,
karvakintaat kunnolliset,
viimansuojaksi kápälän,
tassuihin kivat lapaset.

Otti naavoja vähäsen,
sekaan hiukan sammalia,
niistä kintahat kutovi,
hanskat harsivi kokohon.

Enää ei tuo pakkaspoika
voisi tassua puraista.
Pupu tuosta on iloinen,
jänis aivan onnellinen.

Karhuperheessä tapahtuu

Karhuperhe käyskenteli
tuolla kaukana salolla
suuren järven rantamalla,
vaaran varjoisan kupeella.
Koti niillä kuusen alla,

linna mahtava majaillla.

Isä-Karhu, Äiti-Karhu,
kolme pentua keralla.
Isoveikka on Hökäle,
toinen pienempi Pökäle,
sitten vielä viimeisenä
karhutyttönen Hunaja.

Äiti-Karhu niin äkäinen
kiukkuisena marmatteli,
puurokattilaa ravisti,
lapsillensa voivotteli,
kun ei maistu kaurapuuro
eikä syöminen huvita.

Isä-Karhu möyrähdellen
alkaa lapsille sanella:
- Jos ei kämmenet lapioi
ruokaa suuhun sukkelasti,
täytyy miettiä tehokas
konsti ennen koittamaton.

- Kuulehan sinä Hökäle,
olet pian jo aikapoika!
Vielä kehtaatkin kitistä,
joutavia juonitella.
Pistä poskehen sapuska,
että päivä jaksetahan.

- Entäpä sinä Pökäle?
Lopeta se värkkäilysi,
etpä pääsekään kalalle,
järvenrantaan onkimahan.
Nostelehan nyt nätisti
aamupuuro naamariisi.

- Entäs huitukka Hunaja,
nyt ei aikaa kepposille,
pöytään siitä nyt sirosti,
puuronsyöntiin sutjakasti.
Pääset varmasti mukahan
onkilierot tonkimahan.

Jopa syötävä katosi,
häipyi puuro kattilasta.

Äiti-Karhukin hymyili,
Isä-Karhu naureskeli:
- Kyllä arvasin tarinan,
oikeaksi oivalsinkin.

- Kun on mielessä mukava
tehtävä tuo tarpeellinen,
silloin maistuupi makea,
kaurapuuro mansikalta.
Nytpä kaikki vaan menoksi
suurta lohta narraamahan!

Susillakin kännykkänsä

Susi surkeesti ulisi,
murheissansa marmatteli,
kun oli ystävät, toverit,
metsissä kai juoksemassa.

Susi tuokion tuhisi,
ajatteli, mietiskeli,
kuinka yhteyttä pitäisi,
toisten kanssa juttelisi.

Susi suurta on sukua,
hukkaperheistä parahin,
isä tullut on Turusta,
äiti Vienan Karjalasta.

Kovin kaukana kodista
susi juosta jolkutteli,
kuulu ei isän ulinat,
äidin armaan haukahdukset.

Susi matkoilla monilla
oli kuullut kännykästä,
tuosta ihme vempelleestä,
välineestä niin hyvästä.

Kännyköitä hankittihin
koko suurelle suvulle,
noille veikko-veijareille,
sisarillekin siroille.

Nyt voi kuomat keskustella,

juoksureissuilla jutella,
tiedustella kuulumiset,
pitkät juttelut pakista.

Kettu Ketkula

Kettu Ketkula vaelsi
synkän metsän siimeksessä,
oli mietteissä syvissä,
ovelissa aatoksissa.
- Kuinka saisikaan pupulta
pitkät korvat kahmaistua,
joilla kuulisi hyvästi,
kaikki pienet ripsahdukset.

Kettu Ketkula rykäisi,
kohotteli rinnuksia,
häntää hieman lerputteli,
sekä silmiä siristi.
- Missäs piileksit pupunen,
ristiturpa kuurottelet,
tule tänne nyt vähäsen,
juttelemaan kuulumiset.

Pupu säikähti pelosta
Ketkulan näin kutsuessa.
Päätä pensaaseen pujotti,
pitkät korvat piilotteli,
jäipä sittenkin esille,
pupun pieni tupsuhäntä.
Senhän Ketkula havaitsi,
silmillänsä huomioitsi.

Heti hännästä nykäisi,
tukisteli tupsukasta,
veti piilosta pupusen,
pensaasta nyhkimästä.
Sanoi: - Kuulehan kaveri,
ystäväni, kumppanini,
korvat vaihtaa mä haluan,
pitemmät ja kuulevammat.

Pupu parkaisi pelosta,
hyppi loikin aikamoisin,

jätti Ketkulan kamalan,
nuolemaan vain näppejänsä.

Kettu Ketkulan huijaus

Jussi Jumpero menossa
oli metsätietä pitkin.
Oli lähtenyt kotoa,
ensikerran yksiksensä.
Suuri maisema edessä,
pelko Jussin rintaa raastoi.

Kerran hyppynsä hypähti,
kuunteli ja tutkisteli,
joko harmaana vilahti
sudenturkki männikössä.
Varmaan jossakin kahahti!
Joko jäljillä on kettu?

Jussi Jumpero vapisi,
päänsä työnsi pensaan alle,
joko turma nyt tulisi,
joko hampaat raatelisi?
Taasen rauhoittui toviksi,
kerran loikkaa Jussi-parka.

Kettu Ketkula tulossa
hämäriltä retkiltänsä.
Reppu painava selässä,
kassi suuri kainalossa.

- Minnekkäs pupu menossa,
kunne Jussi kulkemassa?

- Peloittaa mua poloista,
kauhistavat metsän äänet.
Vanhemmat ajoi kotoa,
nyt en tiedä minne mennä!

- Mitäs tuosta nyt murehdit
lähde Jussi seurakseni,
minun luola on mukava,
siellä lämmin ollaksesi.

- Jospa vainoat minua

isä on siitä muistuttanut!
Aina Ketkulaa kavahta
hän vie varmaan surmansuuhun?

-Mitäs turhia murehdit
ystävänä annan sulle
kodin lämpimän, mukavan
kaikinpuolin kunnollisen.

Jussi Jumpero poloinen
otti turvan Ketkulasta,
hyppi nöyrästi perässä
pian saapui luolan suulle.

Kettu Ketkula kumarsi
oven vankan aukaistessa:
- Käyhän kuomani majaani
herra Jussi Jumperoinen,
saavu torppaani sisälle,
tuloruuat valmistamme.

Jussi Jumpero sisälle
astuu pirttiin sotkuisehen,
kettu häijysti hymyillen,
oven nappaa reikelihin.

Jussi Jumpero poloinen
huomaa tulleen narratuksi.
Nauroi Ketkula kamala,
pahoin sattui Jumperoisen,
joutui Ketkulan patahan,
luotti liikaa veijarihin!

Kalle Kehveli, kameli

Kalle Kehveli käveli,
pattikoivin ketkutteli
kuuman lentohiekan päällä,
ilman kenkiä kipitti.

Hiekka poltteli punaiset
Kallen varpaat karvattomat,
aivan paistuivat piloille,
nahka lähti nappuloista.

Kalle Kehveli mutisi:

- Saappaat kyllä täytyy saada,
että kestäisi ketarat
erämaassa marssiessa.

Kalle Kehveli, kameli
kenkäkauppaan kurkisteli,
eipä mahtunut ovesta,
kyttyrästä kiinni juuttui.

Siitä kiukustui kameli,
kenkäkaupan rikki potki.
Kauppiasta jo pelotti,
kamelille kuiskutteli:
- Annan saappahat sinulle,
takakoipiin kummikengät,
etusorkkihin somemmat,
nahkakengät kestävämmät.

Kalle Kehveli käveli
kiiltävissä saappahissa.
Enää kuumenna ei hiekka
paistikkaiksi varpahia!

Karhut kalassa

Isä-Karhu paikan löysi
veden virtaavan lähellä.
Ongen otti pensaikosta,
syötin koukkuhun pujotti,
Äiti-Karhu vierellänsä
antoi neuvoja hyviä.

Hökäle myös sukkelasti
madon koukkuhun pujotti,
sinkautti sitten ongen
käsiotteella kovalla.
Mutta voihan kummallista:
kuka kiljaisee takana?
Ongenkoukku riippumassa
Hunajan korvassa koruna!

Itkee huitukka Hunaja,
valittaapi tuskiansa.
Isä-Karhu jo tulevi

seikkaa tuota katsomahan.
Eipä huomaa, kun Pökäle,
heittelee myös onkeansa.
Koukku nappaakin nätisti
Isä-Karhun hännänpäähän.

Mikä purpatus, murina!
Karhu koittikämменellä
pennun niskasta otetta,
saadaksensa vimmoissansa
kuritella pentuansa.
Äiti-Karhu sukkelasti
esti aikehet katalat.

Äiti-Karhulla pätevät
konstit löytyy kunnolliset.
Kohta irti on kamalat
ongenkoukut kiusalliset.

Hunajalle jo pusuja,
vielä korvaan laastaria.
Kohta pikkuinen typykkä
iloisena naureleepi.
Mutta onneton isukki
kömpii hiljaa peiton alle,
kun on tuska niin kamala,
kipu suuri hännänpäässä.

Hännäntupsusta peräti
kaksi karvaa katkenutkin!